

**[Justitsministeren.]**

var sidste Sommer i høj Grad betænkelig ved, at man indførte Straf for Frikorpsfolkene, men jeg lægger ikke Skjul paa, at efter som Tiden er gaaet og jeg har faaet Lejlighed til at fordybe mig stærkere i disse Frikorpsfolks Forhold og har faaet Lejlighed til at sætte mig ind i de Domme, der er afsagt, er jeg kommet til det Resultat, at disse Folk ikke kan siges at have været i god Tro; disse Folk kan ikke formodes at have været uvidende om, at det, de gjorde, maatte være noget helt forkert. Det, de gjorde, bestod i dette, at de, efter at vi var blevet slaaet i Jorden af Voldsmagten fra Syd, af den tyske Stormagt, efter at de havde set, hvorledes denne Voldsmagt end ikke holdt sin Overenskomst med os, men generede os og kuede os paa alle mulige Omraader, kunde krybe i tysk Uniform og gaa sammen i Kampen med dem, der havde sat deres Hæl paa vor Nakke. De Folk, der kunde gøre det, maatte være klar over, at de brød ud af det nationale Fællesskab, de var ikke gode danske Mænd, og disse Folk kunde ikke paaberaabe sig, at de gjorde det i god Tro, fordi der fra Regeringens og Rigsdagens Side blev sagt: Vi lægger ikke Hindringer i Vejen for, at man melder sig til de tyske Styrker. Disse Folk havde en Brist i deres nationale Indstilling, de kunde ikke regnes som værende gode, danske Borgere, de brød med det danske, nationale Fællesskab, de gik i Fjendens Sold, og derfor er det naturligt, at de ogsaa faar dette at mærke der- ved, at de idømmes en vis Straf.

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om Drab af Stikkere, og det ærede Medlem anførte som Eksempel paa, at saadanne Forhold burde undersøges, det Tilfælde, at en Mand, der blev løsladt i Efteraaret 1945, efter Løsladelsen blev skudt. Det ærede Medlem anførte det som Eksempel paa en saadan Maade, at man maatte faa Opfattelsen af, at her var der noget forkert, at her havde det offentlige undladt at forfølge den Gerning, der var blevet begaaet. Det maa være en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, for de Mænd, der skød denne Mand, som blev løsladt, fik jo netop deres Forhold paatalt af Politiet, de blev netop tiltalt, og de blev dømt. Hvis jeg ikke husker meget forkert, er deres Sag i Øjeblikket appelleret til Højesteret. Saa paa det Omraade er der intet at bebrejde dansk Retsforfølgning eller dansk Justitsvæsen; der blev grebet ind over for disse Mænd med alle de Midler, hvormed der kunde gribes ind.

I øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem i, at de, der har haft den Sorg, at deres nærmeste Paarørende er blevet likvideret

som Stikkere, og som har den Tro, at dette er sket ved en Fejltagelse — og selvfølgelig har det ikke i den Krigssituation, vi har været inde i, kunnet undgaas, at der blev begaaet Fejltagelser —, bør have Adgang til at faa undersøgt, om der foreligger en Fejltagelse eller ej. Men det har de ogsaa. Vi har den Ordning, at naar Klager kommer fra saadanne Paarørende — det er ikke fra ret mange, saadanne Klager er fremkommet —, bliver Klagen undersøgt af Ministeriet for særlige Anliggender. Det er en Ordning, som er indført allerede fra Efteraaret, og som er motiveret derigennem, at hvis disse Forhold virkelig skal kunne undersøges til Bunds, vil det bedst kunne ske gennem Ministeriet for særlige Anliggender, fordi dette Ministerium gennem dets Ministers Forbindelse med Modstandsbevægelsen i Virkeligheden er den eneste Faktor, der er i Stand til at faa de Oplysninger frem, som kan tjene til Sagens Opklaring.

Til det ærede Medlem Hr. Rytter vil jeg endelig til sidst udtale — og det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Korsgaard —, at naar han udtalte sig for Amnesti, saa maa en Amnesti efter min Mening have en almindelig Tilslutning i Befolkningen, være baaret frem af en almindelig Stemning. En saadan almindelig Stemning foreligger efter min Mening ikke i Øjeblikket, i hvert Fald ikke tilstrækkelig underbygget, og jeg mener derfor, at det ikke tjener noget nyttigt Formaal at drøfte Spørgsmaalet i Øjeblikket. Men jeg er ikke blind for, at den Dag kan komme til at foreligge, hvor vi maa se at rette paa disse Forhold, bl. a. med Hensyn til, at man maaske har været for streng i Retning af at frakende de paa- gældende de foreskellige Rettigheder, som de nu frakendes.

Til det ærede Medlem Hr. Malchau vil jeg sige, at jeg forstaaer ikke, hvorfor det ærede Medlem med en vis Jubel i Stemmen udtalte, at Bjerget lavede til Barsel og fødte en Mus. Jeg kan ikke rigtig forstaa Begejstringen derover. Hvis det var Tilfældet, at det kun blev til en Mus, er det i hvert Fald det ærede Medlem og hans Parti, der er Skyld deri, for det radikale Parti og Venstre var enige om i det store og hele at gennemføre Lovforslaget i den Form, hvori det blev forelagt af mig, men det ærede Medlems Parti havde jo mange og store Betænkeligheder, og det siger jeg ikke for at kritisere det ærede Medlems Parti, for det har det Lov til; jeg synes bare ikke, at man saa bagefter skal hovre over, at det kun blev til en Mus, naar man altsaa selv er Aarsagen dertil.